

UZASADNIENIE

Powód (...)S.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. L. kwoty 4.533,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona od pozwanego kwota stanowi wierzytelność odszkodowawczą, która na podstawie art. 828 § 1 k.c. oraz zawartej z poszkodowanym umowy ubezpieczenia należności handlowych przeszła z poszkodowanego na powoda.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, wskazując przede wszystkim, że ubezpieczony nie dotrzymał warunków umowy tj. nie odebrał towaru niezbytego przez pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pomiędzy J. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) a powodem zawarta została Umowa (...) na okres od dnia 1 września 2011 r. do 31 sierpnia 2012 r. (umowa k. 19-25).

W dniu 27 września 2011 r. poszkodowany sprzedał pozwanej towar o wartości 5.036,85 zł brutto, co zostało stwierdzone dokumentem nr (...), płatność miała nastąpić w terminie 35 dni tj. do 2 listopada 2011 r., przelewem na rachunek bankowy. Pod dokumentem dostawy nr (...) podpisała się pozwana (faktura k. 26, dowód dostawy k.27).

W związku z brakiem zapłaty została zgłoszona szkoda powodowi, który wypłacił odszkodowanie w kwocie 4.533,16 zł (zgłoszenie szkody – k. 28, potwierdzenie przelewu – k. 29).

Pomiędzy J. C. a pozwaną zawarta została umowa sprzedaży, nie zaś komisji. J. C. nie praktykował umów komisji z kontrahentami, nie praktykował również, iż towar niesprzedany przez kontrahenta przyjmuje z powrotem, jedynie dopuszczał możliwość w ramach dobrej współpracy zamianę towaru w ramach tego samego asortymentu polegającej na wymianie kolorów, ewentualnie rozmiarów (zeznania świadka J. C. – k. 144 – 145). Kwestię dostawy towaru do pozwanej w imieniu J. C. załatwiał Pan o nazwisku S. (przesłuchanie pozwanej – k. 14 – 15 akt V Cps 39/14, zeznania świadka – k. 127 – 128)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do wiarygodności. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. C., który stwierdził, że sprzedał pozwanej towar na podstawie umowy sprzedaży, a nie komisji. Wskazał, że pozwana nie zgłaszała żadnych uwag co do wad towaru, który nabyła. Jego relacja jest spójna, logiczna i konsekwentna, ponadto znajduje oparcie w dokumentach faktury VAT – k. 26 oraz dowodzie dostawy – k. 27. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka E. M. oraz przesłuchaniu pozwanej co do faktu, iż umówiono z przedstawicielem J. C. możliwość zwrotu, wymiany towaru, który się nie sprzedawał. Zwrócić należy uwagę na to, iż świadek E. M. jak wskazała, nie brała udziału w sprawach finansowo - rozliczeniowych pomiędzy poszkodowanym i pozwanym. Nie mogła posiadać zatem szczegółowej wiedzy co do wzajemnych ustaleń stron, zwłaszcza w tym zakresie, która doprowadziłaby ją to do konkluzji, że zawarta umowa była umową komisji. Nie była w stanie wskazać terminów zapłaty. Pozwana stwierdziła kategorycznie, że miała prawo zwracać niesprzedany towar. Jednocześnie wskazała, że otrzymała maila od J. C., który jednoznacznie zaprzeczył, że pomiędzy stronami była zawarta umowa komisji. Pozwana przyznała, że nic nie ustalała z panem C.. Możliwość zwrotu towaru wyraźnie wykluczona jest w dowodzie dostawy towaru. Istotnym elementem, który miał wpływ na ocenę jej relacji, a także zeznań świadka E. M. był e – mail z dnia 3 stycznia 2012 r. (k. 47), czyli już po owej transakcji. Nie ma tam mowy o tym, iż były uzgodnienia co do możliwości zwrotu towaru, lecz jest to jedynie prośba o pomoc w związku z problemami ze sprzedażą. Dalej pozwana proponuje przejęcie chociaż części towaru. Wskazuje to tym bardziej, iż nie było jakiegokolwiek umowy uprawniającej pozwaną do zwrotu towaru niesprzedanego, a J. C. do jego przyjęcia, co stanowiłoby podstawę do odpadnięcia obowiązku zapłacenia ceny. W dalszym mailu (k. 49) pojawia się kwestia wymiany towaru. Podobnie też w piśmie z k. 50. Podnieść należy, iż nawet ewentualna wymiana towaru, to nie to samo co zwrot bez konsekwencji finansowych na co pozwana wskazała w swoim przesłuchaniu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie – tj. co do zapłaty kwoty 4.533,16 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty.

W pierwszej kolejności odnosząc się do kwestii formalnych, zwrócić należy uwagę, iż nie był zasadny wniosek pełnomocnika pozwanej o niedopuszczenie do udziału w sprawie pełnomocnika substytucyjnego powoda na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2014 r., z uwagi na brak złożenia odpisu substytucji. Wskazać należy, iż przepis art. 89 § 1 k.p.c. statuujący obowiązek złożenia odpisu pełnomocnictwa (każdego, a więc także substytucji) nie wskazuje na sankcję niezłożenia odpisu pełnomocnictwa, gdy składane jest ono na rozprawie. Jeśli jest ono składane z pismem procesowym (poza rozprawą) jest to brak formalny pisma, który skutkuje wdrożeniem postępowania naprawczego. W przypadku rozprawy takiej szczególnej regulacji brak, co wskazuje na to, iż jest to bardziej przepis o charakterze porządkowym, bez sankcji. W szczególności za całkowicie sprzeczne z art. 87 § 1 k.p.c. byłoby uznanie z tego powodu takiego pełnomocnika za nienależycie umocowanego. Wskazuje na to zresztą cel wprowadzenia owej regulacji. Odpis pełnomocnictwa dla strony przeciwnej ma na celu skontrolowanie przez tą stronę (a nie tylko wyłącznie przez sąd) prawidłowości reprezentacji. W toku rozprawy taka możliwość strona przeciwna posiada chociażby poprzez zgłoszenie wglądu do jego treści w jej toku.

Odnosząc się do meritum sprawy wskazać należy, iż roszczenie powoda oparte było na przepisie art. 828 § 1 k.c. Zgodnie z jego treścią jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Powód w ramach umowy ubezpieczenia kredytu kupieckiego zapłacił odszkodowanie płacąc część ceny sprzedaży stwierdzonej fakturą z dnia 27 września 2011 r. (k. 26). Zapłata odszkodowania nastąpiła w dniu 3 kwietnia 2012 r. (k. 29).

Spór stron sprowadzał się do treści stosunku prawnego między pozwaną a J. C. (ubezpieczającym). Przeprowadzone postępowanie dowodowe daje podstawę do przyjęcia, iż między stronami zawarta została umowa sprzedaży (art. 535 k.c.), nie zaś komisji, czy też innego rodzaju umowa, która uprawniałaby pozwaną do zwrotu towaru za obowiązkiem przyjęcia towaru i zwrotu ceny, czy też odpadnięcia obowiązku jej zapłaty.

Pozwana zobowiązana była do bezwarunkowej zapłaty ceny sprzedaży. Niezależnie od ocenionych wyżej dowodów osobowych, w dowodzie dostawy – k. 27, podpisanym przez pozwaną i J. C. wskazane jest, iż dostarczony towar nie podlega zwrotowi, dalej zaś jest mowa o terminie zapłaty. Pozwana nie wykazała, iż warunki te zostały zmodyfikowane, czy też uchylone. Na marginesie należy tylko zwrócić uwagę, iż jeśli faktycznie miały być uzgodnienia z przedstawicielem sprzedawcy Panem S., to jego zeznania okazałyby się przydatne w tym w tym zakresie. Taki wniosek dowodowy nie został jednak zgłoszony, sąd nie znalazł natomiast wyjątkowych przesłanek, zwłaszcza przy profesjonalnej reprezentacji pozwanej, aby ten dowód dopuścić z urzędu.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż jeśli faktycznie przyjęta praktyka między stronami dawałaby podstawę do możliwości wymiany towaru na inny, to byłoby to bez znaczenia dla sprawy. Następowaloby to bowiem w ramach umowy sprzedaży, zmieniałby się tylko przedmiot owej umowy, bez zmiany ceny, obowiązku jej zapłaty. Pozwana tymczasem w związku z likwidacją sklepu nie była zainteresowana wymianą lecz zwrotem towaru.

Tym samym żądanie było w pełni uzasadnione na podstawie art. 828 § 1 k.c.

O odsetkach od zasądzonej kwoty sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. od dnia następnego po wypłacie odszkodowania. Przejście wierzytelności związane jest także z przejściem roszczenia o odsetki.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na należne powodowi od pozwanej koszty złożyły się opłata sądowa od pozwu i koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. nr 163 poz. 1349 ze zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)